

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIE TUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TUR TUR NORM. ALFABIA

XX. ÉVF. 1919. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 5 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Bohossam nyomda r. 1

VIRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO

QUI FRUMENTUM

ECE PANIS ANGE LORUM FACTUS CIBUS VLATORUM VERE TANS TUUM
ELECTORUM CONSERVASTI. CUIUS NON SUM DIGNUS...

ECCE AGNUS DEI

TARTALOM: *Dr. Liebner János*: Szent János. — *Lovich Ilonka*: A keresztem. — *Blaskó Mária*: Szent Szív és Eucharisztia. — *Dr. Várkonyi Fidél*: Pazzi szent Magdolna, III. — *Harsányi Lajos*: Oh ártatlan gyermek. — *Pázmándi*: A békeség és szeretet forrásánál. — Krónika. — Oltáregyleti élet. — Kimutatás.

«**Örökmécses**». Ez egy eucharisztikus tárgyú bájos elbeszélés címe. Blaskó Mária írta s Pajer Alice illusztrálta. Az elbeszélést a «Jézusom Örömmöm» képes eucharisztikus gyermekujtság 1919. évi évfolyama

közi. Az eucharisztikus gyermekvilág rajongással csüng e kis újságon, melynek évi ára 3 korona. Szerkesztősége és kiadóhivatala Budapest, IX., Üllői-út 77. szám alatt van.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	7.—
„ „ egyes példány	—,60
„ „ teljes évf. utolsó	4.—
„ „ „ régebbi	3.—
Az Oltáregyesület Utmutatója	1,80
„ Vezérkönyve kötve	1.—
„ felvételi füzeje	—,06
„ érme oxidált	3.—
„ félszázados története	2.—
Litánia (latin szöveggel)	—,06
Litánia Szent Józsefről	—,05
Havi magány, Nádasdy M.	5.—
Pelletier Eufrazia M. Anya	1.—
Sötét lapok, fényes lapok	1.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ egyes példány	—,20
Jézusom Örömmöm folyóirat 1916—7. évi teljes évfolyam évfolyamonként	1,50
Kis Örökimádás imakönyv	—,80
Fehér Liliom	—,10
Pápai áldás levelezőlap	—,04
Euch. Gyerm. Szöv.-i zászló lev.-lap	—,36
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag gyermeknek	—,10
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag ifjak és leányoknak	—,20

A krisztinavárosi Oltáregyesület kölcsönbe, avagy megvételre keres egy polcokkal ellátott szekrényt. Megkeresések Makay Gyuláné titkárnőhöz, I., Márvány-u. 40. intézendők. Kérjük a mielőbbi szives ajánlatokat!

ÖRÖKIADÁS

az Országos Öltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

~ Szent József ~

(Március 19.)

ALIG TUDUNK róla valamit. A Szentírás ugyan kiállít róla olyan bizonyítványt, aminőt a dicséreteivel fukar Újszövetség senkiről sem, hogy «igaz ember volt», de aztán többet nem igen avat be az Üdvözítő nevelőatyjának életébe. Az a pár jelenet, melynek folyamán szent Józseffel az Úr Jézus életében találkozunk, nem enged messzemenő következtetéseket. Nem is ezek a kis epizódok azok, melyeket egyenkint fölemlíteni szeretnék, hanem szeretném néhány vonásban magát szent József alakját megrajzolni, aminővel őt a kevés nyom alapján többé-kevésbé elképzelhetjük.

Az ácsmester Dávid családjából.

Mikor 1918 őszén Középeurópa népei között polgárjogot hódított magának a forradalmi szellem s a forrongó tömegek szenvedélye remegésbe ejtette, majd dűlásba vitte a trónokat, mikor évezredes, dicsőséges koronák hullottak a porba, hogy más hatalmi jelvényeknek adjanak helyet, akkor az *ember* — lett légyen bármennyire is kevés rokonszenvvel a koronák hordozói iránt, vagy bármily szigorú bírálója tetteiknek — *emberi* érzelmektől, a részvételt indíttatott s a régi emlékek hatása alatt őszinte sajnálattal gondolt azokra, kikre a rossz sáfár szava méltán volt alkalmazható: dolgozni nem tudok, koldulni szégyellek! Sajnálkozással emlékezünk a bukott nagyságokról s családjairól, kiknek minden fénypompája csak a múlté s akik sorvadó jövőnek néznek elébe. Sajnálkozással, *emberi* sajnálkozással beszélünk a németek egykor oly hatalmas uralkodójáról, kinek szeme villanása küldött százezreket rohamra; a mi ifjú királyunkról, ki meglakolni volt kénytelen az évszázados bűnökért, melyekről ő nem tehetett, de amelyek anyai gyűlölködésnek lettek forrásai; a kis trónörökösről, kit ott láttunk fehér ruhácskájában a koronázás középkori pompája közt, mint egy jobb és szebb jövőbe vetett hitünknek kicsinyke zálogát; és sok-sok másokról: hiszen fájó dolog a bukás és keserű a csalódás kenyere s a lélek megérti a másik lélek fájdalmát.

Ilyen sorsban élt szent József is. Ősei Izrael hatalmas trónján ültek s jogaruk alatt, melyen Isten különös figyelme nyugodott, nem valami kis népeeské, hanem az Úr kiválasztott népe hajlott meg. És még a királyok között is kiválasztott helyet foglalt el az ő családja: Dávid sarjadéka: az ő nemzetségükből. Leend majd egykoron az, aki új rendet hoz a világba, aki a legnagyobb lesz mindenek között, aki országolni fog mindörökké s határtalan lesz a birodalma; akiben az Isten tervei válnak valóra s akinek nevére minden térdnek meg kell hajolnia a mennyben, a földön és a föld alatt! Jogos büszkeséggel jártak emelt fővel Dávid házának tagjai Izrael fiai között, az ő nagyságuk alapját az *Isten* vetette meg.

De a hosszú nagy idők alatt a család letört, leszegényedett. Kezükből kihullott a jogar, fejükről letűnt a korona; a régi idők dicsősége csak *fájdalmas emlék* maradt; a királyi ősök késő unokája már kénytelen volt uralkodópálca helyett gyalút s fűrészét fogni kezébe, nem munkakedvből, nem kedvtelésből, hanem keserves kényszerűségből, kenyérkereseti szükségből. József, Dávid királynak koldussá romlott sarja, már nem takaródzhatott csak a bibor terítők emlékébe: ő már csak ácsmes-ter lett, az is a legszegényebbek közül való.

Szép, férfias arcát barna körszakáll övezte — így beszéli el az ősi hagyomány; erős, derék karja biztosítani volt képes a kis család megélhetését. Szüzi jegyesét, akit az Örök Atya egyszülött Fiának élő tabernakulumává választott ki Izrael leányai közül, hódolatos tisztelettel szerette, mert ő és csak ő értette meg a nagy titkot, csak őt avatta be maga az Isten, mert — *justus erat* — *igaz ember* volt. Mélységes hitében szent meggyőződéssel tudta, hogy a gyermek, ki öregedő nevelőatyja után kosárban vitte az ácsszerszámot a munkára, az ő teremő Istene, Birája, Jutalma, Mindene. Ebben nem ingatta meg senki, semmi — *justus erat* — *igaz ember* volt.

S mikor estende kipihentek a munka után, amely közben lefolyt az Istentől megátkozott verejték arcukon, József elbeszélte Dávid házának régi dicsőségéről, az istenverte zoltáros büntetéséről, mert másnak árva juhocskáját rabolta el, mikor neki nagy nyája volt és *tanította* Fiát, a Mindentudót, hogy mily alázatos szívvel kel megnyugodni az Isten rendelésén, amint ő is megnyugodott, mert — *justus erat* — *igaz ember* volt.

Beszélt neki az egykori betlehemi útról, a rideg szívű emberekről s *nevelte* Fiát, az irgalmas Istent, hogy tudjon szánni, könyörülni, amint ő szánt és könyörült, ha szegény vetődött Názárethbe, mert — *justus erat* — *igaz ember* volt. S mikor először adta kezébe a Mindenhatónak a bárdot és a gyalút, hogy hadd keresse Ő is kenyerét, mikor letörölte az utolsó Dávid sarjnak szeméből a szégyenérzet könnyét, mely szemébe

szökött, ha a kész bútort vitte házhoz s ott délben eléje tették az ételmaradékot, — jusson jó szívvel az ácslegénynek is: József koldusos szegénységhez szokott lelke felzokogott: Atyáim Istene: Egyszülöttednek nem tudok adni jobbat, hisz nincs miből! Aztán beszélt neki arról, mily boldogság a *lélek gazdagsága* s mily szegény az, aki sok pénze, kincse mellett *üres lélekkel* jár. József bőséges kincsháza az üres koldus-

Szent József.

tarisznya volt, de soha ajkán zokszó el nem hangzott, mert — justus erat — *igaz* ember volt.

Az Isten Fiának gondozója.

«Mirijam!?! hallottad a hírt? Ephraim, a takács mondotta nekem, hogy Augusztus, a császár parancsot adott ki! Azt akarja, hogy számolják fel a «föld kerekességét», tudni akarja, mily hatalmas, hány embernek parancsol. És mindenkinek el kell menni iratkozni, oda, ahová való. Nekünk is mennünk kell Betlehembe...»

József tudta jól, hogy ez mit jelent. A téli esőzések idején, hűvös, hideg, szeles időben, szülés előtt. Járt-kelt a szomszédok között, azoknál, kiknek volt valami barmuk, melyen jegyese megethetné a nehéz

utat, de vagy nem volt nekik, vagy nem adtak, gyalog kellett menni és József ment, mert az Isten tőle a kötelességteljesítést kívánta. A kis batyut vitte, melyben benne volt, ami szegénységüktől tellett, ami kellett... hátha az úton születik meg, az országúton az, «kinek vállalán az uralkodás», a «béke fejedelme», kire a világ annyi ezer esztendeje vár. S ha útközben ismerős akadt, aki felvette volna szamarára, úgy kérte őket, hogy kis útra adjon helyet a gyenge Máriának, nehogy baja essék Annak, aki most ismeretlenül haladt az emberek között, hogy ő is engedelmes legyen a császár parancsának.

Aztán Betlehembe érve látták a nagy tolongást. Gazdag kereskedők jöttek teveháton s a fogadók előtt mélyen hajlongtak a fogadósok...

József is kért kis zúgot, talán a tevestállóban... A fogadós kedveltenül lökte félre...

— Hová gondol az ilyen ismeretlen csöcselék?...

A város végén, ahol a csavargók szoktak meghuzódní, a sziklába vágott mélyedések között, ahol a legelő barom a vihar elől találhat menedéket, oda ment József nehéz szívvel, szemében könnyel... innét talán nem ver ki senki.

«S mikor a földön minden hallgatott s az éj felén megállt, az Úr mindenható Igéje leszállt az égből».

A szél süvített, a barlangba vágta be a palesztinai tél hús, nedves ködét; a szalmára terített kis takaróról kicsi fiúcska sirása hallatszott s az Isten egyszülött Fia a József védő karjai között hozta meg életének első áldozatát az emberek között az Atyának: «... úgy legyen, amint Te akarod». És kis kezével megsimogatta az alázatos, jóságos József arcát, mintha mondta volna: szegény jó nevelőatyám, mily sok gond ez Te-néked; ne félj! ha akartam volna, az én Atyám az angyalokat küldte volna szolgálatomra, de *nem akartam*; én *szegény* vagyok, mint Te, *szegény* leszek mindvégig...

És az is maradt, míg szemét borzalmas nyoszolyáján lezárta és József is szegény maradt, jóllehet házában élt a Mindenható. Vele élt, érte élt, érte dolgozott, minden gondolata az övé volt, hiszen tudta, hogy ő az Isten Fiának gondozója.

Micsoda élet? A Krisztus mellett, az ő közvetlen közelében, szegényen, de boldogan és ezért kimondhatatlan gazdagon, mert — *igaz* ember volt. *Tiszta*, mint aki méltó volt, hogy az Úr Jézus mellett atya-és nevelőszerepet tölthessen be; *alázatos*, mint egy szent szegény, *hősi lélek*, mint a Krisztus minden követője. Az első, ki a Krisztus körül mintegy papi szolgálatot teljesített.

Testvéreim, imádkozzatok, hogy sok József-lelkű papunk legyen. Ha nagyúr volt, ha egyszerű családból származik, tudjon lenni szegény és lenézett, tiszta és alázatos, hősi lélek, de boldog s ezért kimondhatatlanul gazdag. Csupa igaz férfiú, mint illik, hogy legyen a pap — az Isten Fiának gondozója.

Dr. Liebner János.

Á KERESZTEM...

Á keresztem oly súlyos, mint a szikla
S olyan édes, mint a reggeli álom.
Á keresztemet vinni, vinni vágyom
És szerelmesen vállamra szorítom,
Hogy odahagyni eszembe se jusson.
Á keresztemhez csak nekem van jussom
S ha mindenem elveszíteném,
Á keresztem — akkor is az enyém!

Á keresztemről mondok valamit
Úram, amit még sohase daloltam.

Úgy rémlik: egyszer, mikor gyermek voltam,
Nagy sor ment hozzád, láradt emberarcok —
És mindegyiknek adtál valamit.
Éngem a fítkok nagy távola hitt,
Utánuk mentem, kis kíváncsi gyermek,
Hogy nékem is adj, ó, hogy adj nekem

Rám mosolyogtál, drága Mesterem.
(Árcom szelíd volt s a szemem úgy égett...)
Te megsajnálta és nagyon szerettél
S valamit halkán a vállamra tettél.

Őt lépést mentem... Őt lépésre vittem
Gyereklejem, a büszkén főlemellet,
Ákkor megálltam. Ákkor észrevettem
Mind összegörnyedi, kik előre mentek.
Vállamhoz kaptam... Áztán visszanéztem.
Te mosolyogtál... (Ó, hogy mosolyogtál!)
Jöttél... kezed a homlokomra tetted...
De én a fejem dacosan megráztam,
Szemem kigyúlt nagy, követelő lázban
És szemrehányón azt kérdeztem cöled:
«Miért adtad ezt a könnyű kereszted?»
Á lelke... lelke... akkor eljegyezted.

Lovícz Ilonka.

Az Örökimádás-imakönyv tót nyelven.

A besztercebányai Oltáregyesület fennállásának 10-ik évfordulója emlékére *Krassák János* barsi főesperes, lutillai plébános fordításában *Walser Izsó* világhírű örökimádási kézikönyvét adta ki «*Rukovät Vecnej Poklony Prevelebnej Sviatosli Oltárnej*» címmel tót nyelven. A 30 eredeti tollrajzzal ékesített mű 50 ívnyi terjedelemben a rózsahegyi «Leo»-nyomda sajtójából került ki s félvászonkötésben *Dr. Császik István* pápai kamarás, theologiai tanár, oltáregyesületi igazgatónál Besztercebánya (Seminárium) rendelhető meg. Darabja 12 korona. 10 darab megrendelésénél 10% engedmény. A szállítás a megrendelés sorrendjében utánvétellel eszközöltek.

Szent Szív és Eucharistia.

Irta: *Blaskó Mária.*

DÍÓTA boldog Margit által kinyilatkoztatta az a végtelenül szerető Úr az Ó szent szívének titkait, ellenállhatatlan, varázsos erővel indult neki a Szent Szív tisztelet folyama, áttörve még sziklarétegeit is az emberi ellentállásoknak. Annyira, hogy a természetfölötti világ gondolatainak óriási méreteit átfogni nem tudó kicsinyes lelkek szinte megbrebbentek tőle és féltetni kezdték a lelküknek kedves különböző kultuszokat.

— Ha mindenki Jézus Szive tiszteletét visszahangozza, mi lesz a Mária kultuszából, a szent Antal tiszteletből stb. stb. különféle bizonyos egy pont felé kijegecesedő lelki aktusokból?

Aki így kérdez, annak először nincs fogalma a természetfölötti világról, ahol a természetes élet kicsinyes nézőpontjai már elenyésznek és minden kultusz a maga jellegzetességének fentartásával beleolvad az Isten imádásába, aki második személyében megtestesülve nem más, mint Jézus.

De másodsor nincs fogalma még a különféle kultuszoknak a földi élet keretei közt lefolyó lényegéről sem. Mert akkor tudnia kellene hogy a Jézus Szive tisztelet nem sepri el a különféle kultuszokat, hanem ellenkezőleg azokba még mélyebb tartalmat, még lüktetőbb életet önt.

Például. A kongreganista nem lesz-e még odaadóbb gyermeke a szűz Anyának, ha állandóan tudatában él az az igazság, hogy a szent Szűz szive véreből képződött a Szentlélek által az ő Megváltójának irgalmas, halálig szerető emberi szive? Nem fogja-e a szent olvasó titkait áhitatosabban kiejteni, ha pl. az örvendetes olvasó első és második titkánál lelke elé állítja az anya és fiú szent szívének fonséges közelségét? Egyik vagy másik szentnek nagy tisztelőjét nem fogja-e tisztelő buzgalmában még inkább serkenteni az a tény, hogy Jézus szívének szeretete részesítette csodálatos kiváltságaiban az illető szentet, Jézus Szívének vére táplálta, nevelte szentáldozásaiban vagy pl. mint szent Antalnál, Jézus Szive dobogott a szentnek szive fölött, mikor elragadtatásában Megváltóját gyermeki alakjában karjai közé szoríthatta?

Jézus Szívének és a szenteknek tisztelete közt fennáll ez a szerves összefüggés úgy, hogy a Szent Szív tisztelete nem olyan, mint a mindent magával söprő áradásnak vize, hanem olyan, mint a földet lágyító, termékenyítő égi harmat, amelynek hatása alatt százszor szebben nyílnak a különféle szépséges kultuszoknak virághajtásos tövei.

Minden kultusz fölött mérhetetlen magasban áll a legméltóságos-

sabb Oltáriszentség különös imádása, a gyakori szentáldozás eszméje, egyszóval az eucharisztikus irány. Legmagasabb először tárgyának isteni főnségénél fogva; másodsor² azért, mert ez a kultusz nemcsak szép és tanácsolt, hanem szükségképeni, azaz kell, hogy legyen. Ez az irány nem segít, hanem alkot. Nem irányít a jóra, hanem megteremti a jót. Ez a lelki életnek gépezete, a mennyországbajutás legbiztosabb útja. Már most, ha az eucharisztikus irányzat szolgálatát és a Jézus Szive kultuszt egymás mellé állítjuk, mit mondhatunk e kettő viszonyáról? Azon kezdem a feleletet, hogy már a kérdés is rosszul van megszővegezve.

Miért?

Mert: Először. Eucharisztikus és Szent Szív irányzatot nem lehet egymás mellé állítani. Másodsor. Mert nem lehet a kettő viszonyáról beszélni. Ismét kérdezem: Miért?

Felelet: Mert a kettő lényegében egy, a kettő közt nem szervi összefüggés, hanem szervi egység áll fenn, tehát lényegében megegyező dolgot nem viszonyíthatok egymáshoz úgy, mint lényegében különbözőket. Vagyis nem a kettőnek egymáshoz való viszonyáról, hanem a kettőnek lényegi megegyezéséről kell beszélnünk.

Miből vezethetjük le tehát a kettő közti szerves egységet?

Mindenekelőtt az imádó kultusz *tárgyából*. Másodsor *történetéből*. Harmadsor *megnyilvánulásából*.

Hogy az első tételt tárgyalhassuk, tisztában kell lennünk a tisztelet tárgyával.

A legméltóságosabb Oltáriszentség imádatának és különös tiszteletének tárgya — világos, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség. Azaz a katekizmus szavaival: «Jézus Krisztus szent teste és vére a kenyér és bor színe alatt». Tudjuk azonban, hogy Jézus isteni személye az Ő emberi személyétől elválaszthatatlan, tehát az előbbi tétel annyit is tesz, hogy Jézus Krisztus istensége és embersége a külső színek alatt.

Mi a Szent Szív tiszteletnek a tárgya? Ez az, amivel talán nincsenek tisztában azok, akik azzal ellenkezni tudnak. Mert ha tisztában volnának vele, akkor lehetetlen, hogy minden hívő szív meg ne nyílne Jézus szent Szive előtt.

A kérdés sokkal fontosabb, semhogy magam mernék hozzányulni. Csak idézni fogok.

Legelsőnek idézem a legfőbb tekintélyt, a Szent Szív imádó és engesztelő tiszteletének megalapítóját és kinyilatkoztatóját: magát az isteni Mestert.

1673-ban szent János evangelista napján, midőn boldog Margit a **legméltóságosabb Oltáriszentség előtt** hosszasan imádkozott, látta az Úr Szívét és hallotta az Úr szavait:

«Isteni Szivem oly szenvedélyesen szereti az embereket, hogy nem bírván többé visszafojtani hő szerelmének lángjait, általad szét kell azokat árasztania s megnyilatkoztatnia előttük, hogy gazdagítsa őket drága kincseivel, kegyelmeivel, melyekre szükségük van, hogy a kárhozatból szabaduljanak».

E jelenésben látta boldog Margit azt is, amint az Üdvözítő elfogadva a néki felajánlott szívét — azt «mint piciny parányt» — «saját imádandó szívébe helyezte.»

A második kinyilatkoztatásnál 1674-ben, «**midőn az Oltáriszentség ki volt téve**» és előtte imádkozott boldog Margit, megjelent előtte a Mester és feltárva szent Szívét, keblén nyugtatta kegyeltjét. Ezen kinyilatkoztatásnál kívánta az Úr visszautasított szeretetének engesztelését, kapcsolatban az *első pénteki szentáldozással*.

«Legalább te — így beszélt szolgálóleányához — szerezd meg nekem azt az örömet, hogy amennyire tőled telik, kárpótold hálátlanságukat.»

A harmadik kinyilatkoztatásban, 1675. június 16-án, *Úrnap nyolcadá alatt*, midőn boldog Margit a «**szentségházra függesztve szeméit**» — elmélyedve imádkozott — megjelent az Úr az oltáron és föltárva isteni szívét, így szólt: «Ime a Szív, mely annyira szerette az embereket, hogy nem kímélt semmit, kimerítette és fölemésztette magát, csakhogy szeretetét kimutassa; és nagyobb részüktől elismerésül csak hálátlanságot kapok ama tisztelenségben és szentségtörésekben, ama hidegségben és megvetésben, mellyel a szeretetnek e szentségében bántanak... Azért azt kívánom tőled, hogy az *Úrnap nyolcadára* következő első péntek külön ünnepül Szivem tiszteletére legyen szentelve, **áldozzanak** azon a napon s nyilvános megkövetéssel nyujtsanak neki tisztelet-kárpótlást az okozott bántalmakért. És ígérem neked, hogy Szivem kitárul s bőven osztja szerelme ársait mindazokra, kik neki e tiszteletet megadják vagy megadatják».

Ime az idézetekben maga az Üdvözítő beszél és világosan ki mondja a Szent Szív tisztelet tárgyát: Jézus Krisztus isten-emberi szíve, illetve Jézus Krisztus isten-emberi személyének végtelen nagy szeretete. (L. 2. kinyilatkoztatásban «szerelmének lángjait».)

Ez teljesen világos, Jézus Krisztus mind a három kinyilatkoztatásban határozottan a Szívről és a szeretetről beszél. Nemcsak beszél, hanem meg is mutatja. Mindhárom jelenésben föltárja és megmutatja szent Szívét.

A Szent Szív kultusznak tárgya tehát Jézus isten-emberi szíve és pedig ténylegesen, mint az a szív, amely a szeretet gócpontja, az emberi szervezet működésének centruma, Jézus emberi életének főszerve és

amely a keresztfán valósággal felnyitott. Jelképesen pedig mint a végtelen nagy szeretetnek szimbóluma. Jézus Szive anyyi, mint Jézus szeretete — és mivel a szeretet Jézus karakterisztikuma — lehet mondani, hogy anyyi, mint Jézus egyénisége.

Ismétlem tehát: a kultusz tárgya a szív, mint központi, az életműködések, főképp az érzelmek centrumát képező szerv és mint szeretetének szimbóluma.

Hogy Jézus szeretete mit jelent nekünk és hogy annak jelképét mint szívet mennyire szerethetjük, azt fölösleges vitatni. Ahogyan beszélünk baráti, testvéri, anyai szívről, úgy beszélhetünk Jézus isteni szívről és ha forrón szereti a gyermek édesanyjának áldozatos szívet, hogyne tudná szeretni a megváltott ember Megváltójának áldozatos, üdvözítő szívet!

De az is világos emellett, hogy Jézus Szívét mint megtestesülésnek fő szervét is méltóképen imádhathatjuk. A megváltás első aktusa a megtestesülés. A testnek pedig fő szerve a szív. A megváltás második aktusa Jézus egész emberi élete. Az életnek pedig mozgó, központi szerve a szív. A megváltás harmadik aktusa a kereszthalál. A halál pedig akkor áll be, mikor a szív megszűnik dobogni. Jézus szent szívet döfték át törrel, abból a szívből folyt ki vér és víz halálának bizonyságául. Annak a szívnek első dobbanásával kezdődött meg újra az életműködés a feltámadott testben és az a szív dobog most is az Atya jobbján Jézus megdicsőült szent testében. Tehát szóról-szóra véve is, mint testi szervnek is mennyit köszönhetünk annak a drága Szívnek! És ha szent nekünk Jeruzsálem porszeme, pedig ki tudja honnan fújta oda a keleti szél, csak azért, mert annak a helyét két évezred előtt Jézus szent lába taposta, hogyne lehetne a rajongó szeretet fölglyujtásáig szent nekünk az a szív, amely a Megváltó egész szent emberi életének hordozója volt!

Azt hiszem, már világosan állhat ezek után előttünk a szent Szív tiszteletnek tárgya. Mégis folytatjuk az idézeteket, idézve az egyházat, a pápát és egyes kiváló theológusokat.

Mielőtt azonban az idézetekre áttérek, egy dologra hívom fel az olvasó figyelmét. Már az eddigiekben is mennyire kidomborodik az egység az Eucharisztia és Jézus Szive között. Nézzük át a dúlt betűket. A Szent Szív megjelenésének helyei: az Oltáriszentség, szentségház, oltár. Jézus szavaiban azonosítja szívének megbántását a legméltóságosabb Oltáriszentség megsértésével és engesztelő eszközül a szentáldozást kéri.

Erre bővebben visszatérünk egy másik pont alatt, most csak a helyszínen szögeztük le e tényt. Ezzel vissza térhetünk a mérvadó helyek idézeteire.

Pazzi szent Magdolna.

(1566—1607.)

(Folytatás.)

«Zálogát adtad, oh Jézus! örök szeretetednek,
Rendelvén e nagy szentséget és adván hivednek.
Hogy veled egyesülhessünk s téged viszont szeressünk;
Áldás, dicséret, imádás legyen ezért nevednek».

Jézus örök, végtelen szeretetének legértékesebb záloga az Oltári-szentség. Akik az Üdvözítő isteni szándékait tanulmányozták és azokat megérteni kívánták, tisztán látták, hogy Jézus egyesülni óhajt velünk, mert csak így tudjuk őt viszont szeretni, csak így lesz bennünk igazi élet. Szent Magdolna azon nagy szentek közé tartozik, akik az Oltári-szentség igazi jelentőségét a maga eredeti mélységében fogták fel. A trienti zsinat tanítása alapján ő is azt az ellenszert és orvosságot látta a szent áldozásban, mely megszabadít a mindennapi hibáktól és megóv a halálos bűnöktől.

Ezért áldozott ő maga lehetőleg mindennap. Ezért buzgólkodott már kinn a világban a firenzei nevelőintézetben a gyakori szentáldozás elterjesztésén. Ez az ő helyes felfogása párosulva izzó szeretetével az Oltári-szentség iránt avatta őt apostollá zárdája és az egész egyház számára a gyakori szentáldozás érdekében. Ha itt-ott arról értesült, hogy egyik vagy másik rendtársnője minden ok nélkül távol maradt az Úr asztalától, sírni tudott fájdalmában. Ha szerét ejthette, felkereste az illetőt s a következő módon igyekezett őt buzdítani: «Kedves Nővér! Ön nem is gondolja, mily nagy kincstől, mennyi sok kegyelemtől fosztotta meg magát, mikor ma reggel nem áldozott».

«Nyilvánvaló dolog, hogy a gyakori vagy mindennapi áldozás által az egyesülés Krisztussal szorosabb lesz, a lelki élet bőségesebben táplálódik, a lélek erényekben gazdagodik és az örök élet zálogát még biztosabban nyeri meg az áldozó» — mondja X. Piusz pápának 1905. december 20-án kiadott emlékeztető rendelete a gyakori és mindennapi szentáldozásról. Krisztussal napról-napra szorosabban egyesülni, az erényekben gazdagodni főképp a szerzetesek boidog feladata. Szent Magdolna igen sokszor kérte az Urat s másokat is buzdított ily irányú imára, hogy küldjön kolostorának mindig olyan gyóntatókat és lelki vezetőket, akik a gyakori szentáldozás áldásos szokásának fentartásán buzgólkodnak. Az ő krisztusi lelke saját tapasztalásából tudta, hogy a világ hiú, kárhózas szelleméből való kivetkőzés és az Isten szent és üdvözítő szeretetébe való elmélyedés, belemerülés leginkább Krisztus szent testének és vérének tulajdonítandó.

Szent Magdolna nem azt hirdette, hogy derűre-borúra áldozzanak

a lelkek; nem. Ő méltó előkészületet és buzgó hálaadást kívánt övéitől, hogy a szentáldozások az Úr Jézus igazi öröme, dicsőségére s az áldozó lelkek üdvére, lelki előmenetelükre legyenek.

Mikor a vezetésére bizott zárdaszüzek kérdezték, hogy miképen készüljenek a szentáldozásra, azt mondotta, hogy már maga az is jó előkészület, ha az ember komolyan megfontolja és átérezni iparkodik, hogy akit szívébe fogad, maga az Isten, aki szenvedésének emlékezetére szeretetből maradt közöttünk. Egyébként azt ajánlotta, hogy az egész nap legyen hálaadás és előkészület. «Végezzétek napi munkáitokat hálás szeretettel és azzal a vágyal, hogy velük Istennek tetszésére legyetek s így ajánljátok fel őket előkészületül a szentáldozásra; kívánjátok az egész világnak azon kegyelem kieszközölését, hogy mindenki buzgón vágyakozzék ezen nagy Szentség után. Fontoljátok meg, hogy Jézus méltatlanságok ellenére is szívetekbe kíván vonulni. Ó, mily tisztának kellene lennie annak a szívnek, amely minden tisztaságnak forrását akarja befogadni! Ha van valamitek valamelyik nővér ellen, igyekezzetek szívetekben a szentáldozás előtt az igazi szeretet indulatait felbreszteni s ha nem igen sikerül, kérjétek ezt Jézustól. S ha aztán készen lennétek életeteket és véreteket is feláldozni azért a nővéért, ha az Isten kívánná, akkor bátran léphettek az Úr asztalához.

Hogy a vágyakozást a legméltóságosabb Oltáriszentség vétele után élessze az ujoncnők szívében, néha ezt kérdezte tőlük: «Hány óra mulva fogadjuk szívünkbe Jézust?» Azt szokta mondani, hogy egyetlen egy jól végzett szentáldozás szentté teheti az embert s ha a szentáldozás kevés vagy semmi haszonnal sem jár számunkra, ez csak annak tudható be, hogy ezt az eledelt nem tudjuk eléggé becsülni.

Egy alkalommal növendékei jelenlétében és körében letérdelt s két kezét mellén keresztbe téve így kezdett beszélni: «Ó, bárcsak megértenők nővéreim, hogy míg a szent színek megvannak bennünk, az örök Ige ép úgy működik mibennünk, mint az örök Atya keblében és hogy, miként az Ige az Atyában és az Atya az Igében és a Szentlélek elválaszthatatlanul mindkettőben van, úgy fogadjuk mi is a teljes Szentháromságot a szentáldozásban, ó, ismétlem, ha ezt igazán megértenők, ha ezt igazán felfognók, egész biztos, hogy nem áldoznánk oly sokszor csak szokásból és nem tartózkodnánk tőle oly semmitmondó okokból és kifogásokkal; egy-egy áldozást is csak alapos ok miatt hagynánk el». Lehetetlen ilyen mélyértelmű szavakat, egy szent lelki világának ezen ritka kincseit megilletődés nélkül olvasni.

Amily fontosnak tartotta szent Magdolna a kellő előkészületet a szentáldozáshoz, oly szükségesnek tartotta a szívből fakadó hálaadást az Úr szent testének és vérének vétele után. Nem nézte jó szemmel, ha a

szentáldozás után csakhamar a napi munkába fogott valaki. Azt kívánta, hogy az a boldog lélek foglalkozzék egy ideig azzal a magas Vendéggel, aki szívébe tért, imádja őt, köszönje meg nagy leereszkedését, viszonozza végtelen szeretetét szeretettel, adja neki elő a saját és az egész anyaszentegyház szükségleteit. «Ezek életünk legértékesebb pillanatai, ekkor beszélgethetünk legbensőbbben Istennel és nyújthatunk Istennek alkalmat, hogy lelkünket tisztítsa, megvilágosítsa, megszentelje és összes vágyainkat teljesítse; egyszóval nincs a lélek tökéletesítésére ennél hatásosabb eszköz».

Csodás szeretetét az Oltáriszentség iránt csodás módon jutalmazta meg a szentségi Jézus. Mikor egyszer husvét reggel ép az ebédelőben ült az ujoncnővendékekkel, arca csodás örömtől és fénytől kezdett ragyogni; az egyik ujoncnő, aki felszolgált és ezt észrevette, így szólt hozzá:

— Anyám, miért oly boldog?

— Az Isten jelenlétének szépsége okozza ezt — szólt a szent — mert ott láttam Jézust az összes nővérek szívében.

— Milyen alakban? — kérdezte tovább az ujoncnő.

— A feltámadás dicsőségében — felelé a szent — ahogy az egyház állítja őt ma élénk.

Erre újból eltöltötte a túlárado öröm s elragadtatásba esett. Ily állapotban jó ideig bizalmasan és szent áhitattal társalgott Jézussal.

Amit szent Magdolna másoknak oly buzgósággal ajánlott, azt ő maga gyakorolta leghivebben. A tőle telhető legnagyobb alázattal és áhitattal készült mindenkor a mennyei vendégséghez. Mivel Isten kegyelméből oly magasztos fogalmai voltak az Oltáriszentségről s egészen megértette Jézusnak a kenyér színe alatt rejlő, ragyogó dicsőségét és isteni fenségét, ép azért egyuttal egészen hiven felismerte a saját szegénységét, Istenhez viszonyítva semmiségét. Ebben a tudatban szinte attól félt, hogy megnyílik alatta a föld és elnyeli, ha áldozni merészel. Méltatlannak tartotta magát az Úr Jézus fogadására s csak az a körülmény bátorította, hogy lelke Jézus szent vérével van meghintve.

— Sohasem mernék áldozni — nyilatkozott egyszer — ha nem volnék Jézus szent vérével meghintve.

* * *

Jézus szent nevének litániája az Üdvözítőt utunknak és életünknek nevezi. Pazzi szent Magdolna ezen az úton járt és ebből az életből élt. Minden gondolkozásnak, minden erőfeszítésnek, minden törtetésnek itt a földi életben csak ez lehet a nagy tanulsága: egyedül Jézus a mi utunk és életünk. Aki nem Jézust választja újjául és nem él belőle és vele,

A békesség és szeretet forrásánál.

Irta: Pázmándi.

AVILÁGNAK e kiélt, minden modernségtől, újdonságtól, szenvedélytől átítatott korszakában bizonytalanul áll meg az ember, az Isten e kiváló s minden teremtmény fölött álló felséges alkotása, hogy a vélemények és új tanítások zavarában megkeresse a számára kivezető utat egy jobb, boldogabb élet felé. Mint egykor Aeolus barlangjából a vízözönt zúdító szelek, úgy törnek elé rejtett helyeikről szabadságot, jólétet, boldogulást hirdető eszmék, melyek mindegyike a maga módja szerint biztos révbe akarja vinni a halandó embert, de mivel nincs egy győzedelmes, tekintélyt parancsoló vezéreszme, épen ezért sötétségbe, beláthatatlan bizonytalanságba visz útjuk s ez úton azután így megelégedettség, a szív békéje, igaz szeretet bizony seholsem fakad. A rettenetes zürzavarban lelkek betegszenek meg, törnek össze s valóban azt lehetne mondani mindazoknak, kik feledve a biztos utat a bizonytalanságok terére lépnek, mit Péter mondott Szafirának: «Akik téged temetnek, már az ajtó előtt vannak!»

Minden hívő katolikus előtt azonban áll egy jel, mely századok vihara után is változatlan fényben ragyog, mely egyszerűségével, hófehérségével «jelnek tétetett sokak üdvözítésére» s ez a legméltóságosabb Oltáriszentség. Ha van, ami mindig ugyanaz maradt a nagy változások ezer korszakában, ha van valami, mely állandó maradt minden megrázkódtatás és a népek véres küzdelmei közepette, az bizonyára az Oltáriszentség, melyből most is Jézus beszél tömegeknek, hogy üldözöttek, szenvedőnek boldogságot hirdessen. Minden megváltozott a föld színén, csak Ő maradt ugyanaz s az emberi lélek, mely a történelem megszámlálhatatlan küzdelmei után sem változott, hisz arra van hivatva, hogy halhatatlan legyen, hogy Jézus vezetésével örök hazájába jusson, csak rája támaszkodhatik.

És mit beszél Jézus az Oltáriszentségből a XX. század forradalmár emberének?

Először is *békességről* beszél, mert e nagy szentség az örök békének egyedül igaz örök záloga. Sokszor beszélt Ő hallgatóinak a békességről és tanítványait is csak így üdvözölte: «Békesség nektek!» Arra oktatta apostolait, hogy «ha valamely házba beléptek, így üdvözöljétek annak lakóit: békesség legyen e háznak!» Búcsúajándéka is a békesség volt: «Az én békémet adom nektek!» Milyen nagy nyomatékkal hangsúlyozta ezt, hogy «az én békémet adom nektek». Az ő békéjét, mert nélküle hiába keressük azt, a világ meg nem adhatja azt nekünk.

Békesség!... Milyen rég várt és sokat utópiaként emlegetett szó ez az emberi ajkakon. Nem a háborúra gondolok most, mert ott valóban sirokba, vérbe, fegyverbe fojtották a békét, hanem az emberek milliói szívére, melyre ezer és ezer oldalról akartak ráerőszakolni századokon át új találmányokat az erkölcs terén, új evangéliumokat a régi, a krisztusi helyett, amelyek úgy nőttek fel mindenütt, mint eső után a mérges gombák s akik bevették, azoknak szíve, lelke pusztult bele, boldogság helyett békétlenséget leltek.

Nem! Nem! Ezekről hiába vár a sebzett szív békét! Az Oltériszentség Jézusa másról és másképp beszél. Olyan mosolygós, nyugodtan integető a fehérsége, olyan tiszta, hófehér a színe, olyan csendesen békés az Ő otthona az oltárszekrényben, hogy ellenállhatatlanul hív sokakat oda magához a békesség Istene. Ott tanít Ő ezeket az Ő evangéliumára, hirdeti «a jó hírt», mely biztos útra vezet. Ott ad világosságot, mely az eszmék sötétségében gyújtja meg az örök fényt. Ő lesz a napkeleti csillag, mely felfelé, az Égnek mutat, hol mindenkinek örök hazája van. Az Ő csillaga bevilágít a szívek rejtekébe, hogy eloszlassa és felégesse a bűn éjszakáját, mert csakis tiszta szíveket akar birni. Majd tanít is a csendben a nagy Mester. Előadja az Ő igazságait, az Ő boldogságát; úgy mint egykor, elbeszéli paraboláit a gazdag fiúról, kinek a földi kincs többet ért lelkénél; felidézi emlékét a kafarnaumi századosnak, a nagy pogány hitvallónak, ki először mondta: «Uram nem vagyok méltó...» Igen, itt az Isten Fia beszél még most is a nagy forradalmak idején s az alázattal tépelődő ember nyugtalan lelkébe békesség száll, mely a Békesség Királyának örökké fakadó forrásaiból csepeg le rája s könnyezve sut-togja: «Uram, nem vagyok sok eltévelyedéseim után erre méltó...»

Másodszor a *Szeretet Istenének* hangja szól az Oltáriszentségből. Az Úr Krisztusnak egyedüli vágya volt az, hogy Isten országát hozza le köznék, ez pedig a szeretet. Erről mondja: «Tüzet jöttem bocsájtani a földre és mit akarok egyebet, mint hogy égjen». Előbb Ő maga élte végig a szeretet jegyében életét a halandók között s mikor ezt megtette, búcsúzóul a békesség tanítása után ismét így szólt övéihez: «Kedveseim, szeressétek egymást, mert erről ismerik meg az emberek, hogy az én tanítványaim vagytok!»

A küzdő és nagyon sokszor vesztébe rohanó emberiségnek egy nagy hibája volt és ez az, hogy nem tudott szeretni. Lelkében a nagy úrt a szeretet hiánya hagyta, amit, azután tudománnyal, művészettel, filozófiával kitölteni sehogysem tudott. Csak hiábavaló próbálkozások voltak ezek és halvaszületett gyermekek; ezekre mondotta Jézus: «Hagyjátok a holtakat, hadd temessék halottaikat». Szeretet nélkül lett az ember beteges vándorló a földön; ez vitte békétlenségbe, istentagadásba,

A kisegítő-kápolnaegyesület Budapest templomszegény pontjain rövid félesztendő alatt négy kisegítőkápolnát létesített. Az egyesület csöndes, de eredményekben gazdag tevékenységéről pompás képet nyújt Samassa Déry Annie világi elnöknek alábbi beszámoló beszéde, mely az Egyesület legutolsó vál. ülésén hangzott el.

Május hó 10-én — úgymond — előkelő társaság lelkes részvétele mellett tartottuk meg egyesülettől alakuló közgyűlésünket, amelyen bibornok-hercegprimásunk elnökölt, akciónkat meghatározó és felemelő jószággal zárván szívébe.

Egyesülettől alakulva, tisztikarunk és választmányunk előtt — a taggyűjtés révén is — szélesebb munkakör nyílt meg és dacára a nyári hónapoknak, nem tartottunk munkánkban szünetet. Miután Kirchner Árminné Öngyméltósága a Városmajor környékének nagy templomszegénységére felhívta figyelmünket, ezen vidéken indultunk megfelelő helyiség keresésére. Csakhamar siker koronázta fáradozásunkat és rö-

videsen ki is béreltük a Csaba-utca 7/c szám alatti kápolnánk helyiségét.

Itt szabad legyen megemlékezni — egyúttal köszönetet mondva — titkárunknak Trux Jenőnek fáradhatatlan buzgalmáról, aki bámulatos gyorsan bonyolította le a helyiség bérlet kérdését.

Az átalakítás, falbontás, festés csekély tőkénktől nagy áldozatot kívánt és csaknem 15.000 koronával terhelte meg budgetünket. Másrészt azonban megkönnyítette feladatunkat az, hogy a Serviták harmadrendjének jóságából kaptuk az oltárt az első felszerelésekkel együtt.

És így szeptember 8-án már egy új virágot fűzhettünk egyesületünk virágláncába, a pünkösdi rózsánk és a hóvirágunk mellé helyezve a passiflóránkat: a Kelenföldi és az Angyalföldi kápolnánk mellett a Fájdalmas Szűz tiszteletére felajánlott Csaba-utcai szerény oltárt.

A könnyek virága, a szenvedés virága különösen kedves a jó Isten előtt és kegyelmének megszentelt harmata bőségesen száll le a passi-

flóra kelyhébe, amelynek virága a szenvedés keresztfáját ölelte át.

Passiflora az a virág, amelynek szirmaira az Üdvözítő szentséges Vére és a Fájdalmas Istenanyának könnye hullott. Szentséges vér, amely megváltotta, szentséges könnyek, amelyek megszánták az emberiség fájdalmát.

És mint ahogy az édes anyának legkedvesebb a beteg gyermeke, úgy áll a Fájdalmas Istenanya szívéhez is legközelebb az, aki sír, az, aki szenved, az, aki vigasztalásra szorul.

Vigasztaló hatalma — ha méltóan járulunk eléje — ki fog majd áradni ebből a Fájdalmas Szűz tiszteletére emelt szerény oltárból is, amelyet egyesületünk múlt év szeptember havának 8-án adott át a Városmajorban magasztos rendeltetésének.

Felejthetetlen benyomást hagyott a lelkekben a felszentelés ünnepe, amelyen szeretett egyházi elnökünk pontifikált és magasszárnyalású szentbeszédben emelte fel a hivek áhítatos lelkét.

A zsufozásig telt kápolnában pedig a budai Margit-Kongregáció magasszínvonalú énekkara mellett mintha az imádság minden szava egy-egy fehér virággá vált volna. Talán sohasem láttam együtt olyan sok hófehér virágot, amelyek valóságos szirmesőként hullottak, hullottak Mária oltárára és azt elborítva, mint egy fehér áradat, ömöltek végig az egész kápolnán. Fehéruhás kongreganista lánykák — az ártatlanság szimbólumai — sorfalat állva helyezték az oltárra fe-

hér csokraikat. És amikor perse-lyezni mentem, hullott, hullott a jószívű adomány a tálcára, hogy szinte hallani, szinte látni véltem a jótékonyágangyalának szárnyuhogását.

Szeptember 8-ika óta minden nap 7 órakor, vasárnapokon 1/2 9 és 10 órakor van szentmise egyesületünk harmadik kápolnájában. Ugyancsak van vasárnapi litánia is. A 10 órai szentmisén szentbeszédet is tart Kecskés Pál főtisztelendő úr, akiben érdemdús, buzgó, szárnyaló lelkű vezetője van a Csaba-utcai kápolnánknak.

Kirchner Árminné Önagyemlétsége, aki — férjével egyetemben — szeretetének, jóságának, áldozatkészségének egész áradatával halmozta el kis kápolnánkat, kegyes volt a kápolna védnöki tisztségét elfogadni. A Mindenható áldása, Szűz Mária palástja lebegjen mindenkor felette.

Szabad legyen itt külön megemlékezni és egyesületünk nevében hálás köszönetet mondanom a Páter Cyril vezetése alatt álló Servita harmadrendnek, amely az oltár és felszerelésének nagylelkű felajánlásával jelentékeny gondot vett le vállainkról. Köszönetünk látható jeleként egyesületünk törzsalapító tagjainak névsorába iktattuk be a Serviták harmadrendjét. Ugyancsak a harmadrend vállalta el a kápolna és az ezzel kapcsolatos helyiségek tisztántartását és gondozását, ami ránk nézve szintén igen nagy megnyugvást jelent. Ugyanis a szomszédos lokalitást velünk együttesen bérelte ki a harmadrend. Idővel —

amint ezt a körülmények megendik — napközi otthont óhajt ott rendezni. Ezidőszerint apácajelöltjeik otthona. A kedves nővérek példás rendet tartanak és szeretettel gondozzák az oltárt. Sőt figyelmük kiterjed egyesületi irodahelyiségünkre is, ahol a jövő hónap elejétől kezdve — remélem — megindul rendszeres hivataloskodásunk is.

Nem hagyhatom megemlékezés nélkül a Pesti Könyvnyomda részvénytársaság vezérigazgatójának, Lovag Falk Zsigmondnak nagylelkű ajánlatát, aki egyesületünk alapszabályait, taggyűjtő iverit és a szükség szerint egyéb nyomtatványaink előállítását teljesen díjtalanul vállalta el. Hálánk és köszönetünk kifejezéseül Lovag Falk Zsigmondot törzsalapítóink sorába iktattuk.

A taggyűjtés is megindult. Van nekünk szép számmal törzsalapítóink, alapító, rendes és pártoló tagjaink. A gyűjtőiveknek azonban még csak kis része érkezett be és így a mai napra nem dolgozhattuk fel az egész anyagot. Haász Emmyke kedves jegyzőnk gyűjtőive volt az első fecske, amely ezresekkel megrakottan szállt vissza legelsőnek az egyesületi fészekbe. Természetbeni ajándékokkal is meg-meg emlékeznek rólunk buzgó lelkek, akik egyházi felszerelésekkel, misemondó ruhákkal, fehérneműekkel stb. gazdagítják leltárunkat. Úgy, hogy bizalommal, reménységgel nézhetünk működésünk jövője elé, új kápolnákról tervezgetve.

Amikor pedig jelentésem során

a multról beszámoltam és arra a mesgyére jutottam, ahol a múlt és a jövő találkozik, akkor úgy érzem, hogy múlt és jövő, a letűnt és a kialakulóban levő új világrend örökös jelenként él a kiségitő kápolna egyesület eszmekörében, mint annak a gondolatnak a megvalósulása, amely anyaszentegyházunk lényegét alkotja, amióta az Isteni Gyermekek a betlehemi jászolba leszállott.

Régi világunk legszentebb szimbóluma az a szerény, az az alázatos hajlék, amelybe a mennyek Ura leszállott, mert nagyon szeretné az embereket, a szenvedőket, a tévelygőket, a bűnösöket. Lejött hozzájuk, hogy megvigasztalja, hogy tanítsa, hogy megváltsa őket, mind, mind egyformán.

És itt illeszkedik bele az új világrendbe a mi akciónk. Abba, amely a szociális alapgondolaton akar felépülni. Igen, mert mi azon fáradozunk, hogy lehetőleg mindenüvé elvigyük, mindenkinek hozzáférhetővé tegyük a betlehemi gyermek isteni ajándékát, — az Ő szentséges vérének áldozatát, amelylyel mindannyiunkat megváltott és minden nap újból megvált a szentmise áldozatában. Mindenkinek van joga ehhez a kegyelemhez, mindenkinek egyformán. Isten mindenkié. Mindnyájan Istené vagyunk. Ebben rejlik a szociális eszme csúcspontja, koronája: az igazi egyenlőség, az igazi testvériség. És csak Anyaszentegyházunk legrégebbi szent tanát valósítják meg azok, akik azt hiszik, hogy új világeszmét hirdetnek...

Válasz a kérdésre. Az Örökimádás februári számában olvasóközönségünk döntésére bízunk, vajjon ár-emeléssel könnyítsünk-e a folyóirat pénzügyi terhein, avagy az Örökimádásnak kéthavi vagy időszaki folyóirattá való ideiglenes összevonása által. A kérdésre számtalan válasz érkezett szerkesztőségünkbe s tagtársaink és elvbarátaink egyhangulag s a legszeretettelőbb módon az összevonás ellen s az ár-emelés mellett foglaltak állást. Nincs terünk arra, hogy e válaszok mindegyikét leközzöljük, mindössze egynéhány nyilatkozatot kívánunk közzétenni.

«Magam részéről arra kérem — írja B. J. Budapestről — hacsak némileg lehetséges, maradjon úgy, mint eddig volt. Azt hiszem, mindenki szívesen hozzájárul a 7 K előfizetési árhoz, csak hogy havonként kaphassa meg a kedves füzetet. A mellékelt 50 koronát fogadja kegyesen az édes Jézus nagyobb dicsőségére és e kedves folyóirat nyomdaköltségének némi fedezésére.»

«Részemről — írják Alsólendvái-

ról — inkább jobbját az ár-emelést, mintsem a két óra leendő összevonást. Oly lelki hasznot nyújtó lapért, különösen a mostani nehéz napokban, azt hiszem készséggel fogja meghozni e csekély áldozatot az Örökimádás minden egyes olvasója.»

«A magam részéről — írják Győrszentivánból — nagyon szeretném, ha megmaradna az Örökimádás havi folyóiratnak. Azt a két koronát — gondolom — szívesen hozzák meg az eddigi előfizetők.» S ily hangon írnak tagtársaink az ország minden részéből. Az ő kitüntető ragaszkodásukért köszönetet mondva s beleegyezésüket bírva

*folyóiratunk előfizetési árát 5 koronáról évi 7 koronára emeljük, ezzel szemben a lap havi folyóirat fog maradni. Az árkülönbözet 2 korona, melynek idejében való szíves be-
küldését tisztelettel kérjük.*

Itt jelezzük, hogy a Jézusom Örömmönek, a gyermekvilág e közkedvelt eucharisztikus folyóiratának előfizetési árában változás nem történt, ára egy évre 3 korona, egyes szám ára 20 fillér.

Központ. Március hó minden estéjén a Szentséges áldás előtt Szent József litániája mondatik el.

Március 9-én az Oltáregyesület közös istentisztelete: reggel 8 órakor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/4 6 órakor szentbeszéd és ünnepeles áldás.

Március 10-én d. u. 4 órakor választmányi ülés.

Március 17-én d. u. 4 órakor terjesztőnöi ülés.

*

Lelkigyakorlatok. Március 5-től 9-ig az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnöi, a Keresztény Anyák és a Hétfájdalmú Szűz Kongregációja részére. Március 12-től 16-ig a Virgo Reparatrix-Kongregáció II. csoportja részére. Március 26-tól 30-ig a Virgo Reparatrix-Kongregáció III. csoportja részére. Április 2-től 6-ig a Szent Anna-kongregáció részére. Április 9-től 13-ig az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai az Örökimádás templomban.

*

Bőjti beszédek. Az Örökimádás templomban hamvazószerda kivételével minden szerdán d. u. 1/4 6 órakor bőjti szentbeszéd tartatnak. E bőjti beszédek az idén *Meisel József* brassói apátplébános mondja.

Nagybőjt minden csütörtökén d. u. 1/4 6 órakor «szentóra» ájtatosság van. Ez ájtatosságot dr. Pataky Arnold p. kamarás, egyet. tanár tartja.

*

A pozsonyi központi Oltáregylet most tette közzé ötvenhetedik évi kimutatását. E kimutatás szerint a pozsonyi Oltáregylet az 1917. év-

ben 11 Esztergom-főegyházmegyei, 1 szepesi s 1 pécsi egyházmegyei, valamint 2 boszniai templomnak küldött különféle értékes szerelvényeket, összesen 207 darabot. Az erdélyi elpusztult templomok részére 500 koronát adományozott. Április havában az Orsolyita-apácák templomában szentbeszéddel egybekötött 3 napi ájtatosságot tartott az egyesület, melyet a tagok nagy számban látogattak. Május hó 5., 6. és 7. napjain az egyesület díszes s a mai nincstelenséghez képest nagyméretű kiállítást rendezett. Az egyesület bevételei 5817·27 koronát, kiadásai 1778·69 koronát, vagyona pedig 4038·58 koronát tesznek ki.

*

A hajdúdorogegyházmegyei gör. kath. Oltáregyesületek. A hajdúdorogi egyházmegyében a már régebben megalakult s az újabban szervezett oltáregyletek száma együttesen harminchárom. E gör. kath. oltáregyesületek központi igazgatója Melles Géza kanonok. A nyiregyházi központi Oltáregyesület ezidőszertint közel 300 tagot számlál. A régebbi társulatok rendezése, valamint újak szervezése most van folyamatban.

*

A krisztinavárosi Oltáregyesület dr. Mészáros János prelátnak, központi igazgató lelkész kezdeményezésére, az előkészítő munkálatok befejezése után, amelyet a Szociális Missziótársulat végzett, febr. 23-án a krisztinavárosi hívek nagy részvételével megalakult. Tagok száma eddig: 218 s a gyűjtés még egyre tart. — Az Oltáregyesület vezetősége: igaz-

gató: dr. Zelliger Vilmos plébános; társigazgató: dr. Várkonyi Fidél S. O. Cist.: elnökasszony: báró Gindele Jenőné; alelnök: özv. Várkonyi Nándorné; titkár: Makay Gyuláné; pénztáros: Várkonyi Mária; tanács-
tagok száma: 16.

Az Oltáregyesület minden hónap IV. vasárnapján d. u. 4—7-ig nyilvános szentségimádást rendez a kitett imádandó Oltáriszentség előtt s minden ilyen alkalommal 1/27-kor

eucharisztikus szentbeszéd is lesz. Szónokok: dr. Makay Lajos, dr. Pataky Arnold, Szunyog Xavér, dr. Várkonyi Fidél, dr. Várkonyi Hildebrand, dr. Zubriczky Aladár, Horváth Rezső.

Legközelebbi munkaterv: husvéti lelkigyakorlatok rendezése külön a nők és külön a férfiak számára. A husvéti körmenet előkészítése és rendezése, énekszövegekről gondoskodás és betaníttatás.

KIMUTATÁS

1919. január hóban befolyt tagdíjak: Seh Helén 4 K, Nagy Ernőné 1 K, Vlasics Anna 3 K, Mayer Júlia 1 K, özv. Kucsera Richardné 6 K, Fehér Antalné 4 K, Saitz Lászlóné 4 K, Mika Ferenc 17 K, Bednarsik Margit 5 K, Hegerth Szeréna 4 K, özv. Tekula Jánosné 2 K, Görlich Alajosné 2 K, Pataki Ferenc és neje 10 K, Zakaleczky Julianna 3 K, Meszner Julianna 4 K, Szűts Anna 2 K, Szűts Erzsébet 4 K, özv. Mauk Lajosné 10 K, Binder Rezső 2 K, özv. Marjay Károlyné 6 K, özv. Sávör Jánosné 2 K, özv. Funk Antalné 3 K, Sritsek Ferencné 5 K, Gobi Júlia 10 K, Drahos Róza 2 K, Arnold Amália 2 K, Tóth Ilonka 2 K, Tóth Józsefné 2 K, Tóth Erzsébet 2 K, Tóth Piroska 2 K, Bogisich Irén 2 K, Szántó Irma 2 K, Kuchta Eszterné gyűjtése 80 K, Geszterédi tagok 143.20 K, Ipolyvarbói tagok 62.40 K, Nagyoroszi tagok 47.20 K, Vágfarkasdi tagok 32 K, Baráth Mihályné 10 K, Storch Szidónia 6 K, Rothen Alajosné 10 K, Muzslai tagok 20 K, Székely Mária 3 K, Széll Pálné 2 K, Csávolszky Mária 2 K, Handrus Antalné 5 K, Gyerkő tagok 318 K, Tatárszentgyörgyi tagok 29.20 K, Holecz Anna 1 K, Burdet Eugénia 1 K, Mika Ferenc 2 K, Myszoglád Anna 2 K, Myszoglád Emília 4 K, Kapisinszky Ervinné 2 K, Szabó Borbála 1 K, Manzák Ferencné 5 K, Szöllősy Ferencné 5 K, Hanák Antal és neje 20 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által 65 K, Barstaszári tagok 400 K, Töry Emilné 20 K, Marton Gáborné nagykáta tagoktól 10.70 K, Szímői tagok 100 K, gróf Wenkeheim Gézáné 20 K, Nagy- és kissitkei tagok 30 K, Mesterszállási tagok 24.28 K, gróf Zefenszky Róbertné 5 K, Ferenc Istvánné 4 K, Rakamazi tagok 80.16 K, Varga Józsefné 10 K, gróf Széchényi Imréné 10 K, Haas Erzsé 2 K, Kovács Mária 2 K, Mészáros Lajosné 2 K, Kovács Mária 2 K, Szombathely egyházmegyei tagok 197 K.

(Folyt. következik.)

Felelős szerkesztő: Horváth Rezső.